

Kapitlet

I ÖSTERN BOR LJUSET

i

BOKEN OM DEN LEVANDE GUDEN

av

Bô Yin Râ

Mer information om boken finns på:

<http://www.boyinra-stiftelsen.se>

I Östern bor ljuset

Endast några få av "västerns" människor anar *sanningen*, när de får höra om de "*vise männen från österlandet*", som nämns i en gammal tradition i stilla kretsar av ädla sanningssökare — och bland dem, som här dunkelt *anar* vad det är fråga om, finns det i sin tur *blott ett fåtal* som kan *låta bli att göra sig dåraktiga föreställningar*, när de försöker *gestalta sin "aning" på ett åskådligt sätt*. — —

I östern, i hjärtat av Asien, blev tankens kniv skarpast slipad.

Men här levde också redan för årtusenden sedan de stora, som fann *den klara vägen till sanningen* ovanför allt tänkande, den sanning som inte är något annat än *absolut verklighet* och inte har något att göra med de tankemässiga kunskapssymboler, i vilka man vanligtvis tror sig besitta det man *kallar "sanningen"*.

Under hög ledning fann de första av "*bröderna på jorden*" väg och mål . . .

Sedan den tiden undervisar de och deras efterföljare de sökare, som befinns vara ”mogna”, i *anden genom anden*.

De har dragit ”*tystnadens heliga skyddsmur*” omkring sin förening, och *endast den* finner ”tillträde” till dem som de i anden uppfattar såsom ”mogna” att bli *en i anden seende*.

De vet, att deras gåva bara är till nytta för dem som har slutet för sina mödor på ”vägen” inom räckhåll. —

Men till alla sänder de ur sin mitt *hjälpande lärare*, och det har de gjort i alla tider . . .

I västern liksom i östern har det alltid funnits sådana ”verkande bröder”.

Inte på något yttre tecken kan medlemmarna i denna höga förening kännas igen.

Blott de själva kan urskilja vem som hör till dem. —

Deras andliga väsen är djupt förborgat för människornas ögon.

Ingen av de här åsyftade skulle någonsin försöka föra ihop sina anhängare till *en församling*.

Ingen har någonsin grundat eller ”stiftat” sådana församlingar!

De ”församlingar” som uppstått i världen och som åberopat

sig på uttalanden från ”bröderna på jorden” eller till och med från deras höga ”fäder” i ljuset, var alltid bara *verk av omogna själar*, som genom ett *för tidigt utvecklat* inre sinne blivit i stånd *att uppfatta* något från den innersta ”österns” område, som tjuvlyssnare vid ett nyckelhål, dock utan att de förlänats krafter att även *tyda* det de hört *på rätt sätt*. —

Endast mycket sällan har någon av bröderna personligen trätt fram inför sina medmänniskor i yttervärlden och klart avslöjat sin speciella egenart, och för var och en som gjort det har detta steg blivit ett bittert offer . . .

Där sådana offer inte är *obetingat* nödvändiga skall de undvikas.

Därav den undangömdhet från vilken ”de vise männen från östern” verkar. — —

Därav den tystlåtenhet med vilken varje medlem av denna krets omger sig, så länge hans uppgift inte *tvingar* honom att antingen med en symbolisk omskrivning eller i tydliga ordalag *avslöja* sin andliga egenart, vilket sannerligen *inte är lätt* att göra . . .

De Lysandes höga församling, som i en uråldrig tradition hos vördnadsfulla sanningssökare omnämns som de ”vise männen från östern”, är endast bunden av *andlig lag*.

Dess medlemmar avlägger inte något löfte om askes och inte heller någon ”ordens”-ed.

Utvecklingen av andliga krafter beror inte av sådana ting.

Men det, som *krävs* genom den "lag", som dessa krafter lyder, det är *mycket mer* än den hårdaste asketism och det strängaste botgörarliv . . .

Man måste överge många föreställningar, som i och för sig vilar på riktiga premisser men bara berör de *lägre* krafterna hos människan, om man vill veta vad en i denna förening "invigd" verkligen är. —

Men en *som är det* kommer att märka er, *oförvillad* av era oriktiga föreställningar.

Hans "lärande" förmedlas inte genom er yttre hörsel — inte ens om ni skulle råka känna honom "personligen". —

De upplysningar som en andligen enad ger på sitt eget modersmål utgör inte hans "lära" . . .

De är bara en "fingervisning", för att ni skall finna honom eller det som är av hans art *i er själva*: — *i ert innersta*.

Men även hans utåtriktade ord skall *förnimmas*, inte "förklaras", inte sönderdelas av tänkandet!

Om ni emellertid kan bli hans "lärjungar" kommer han att "tala" till er *i ert eget hjärta* . . .

Men han kommer *aldrig* att försöka fördunkla era sinnen genom lockande, kvalmig extas — utan han kommer att öppna nya, *andliga* sinnen i er *vid sidan av era jordiska sinnen*.

Ni kommer först att ta del av hans "undervisning" utan att veta om det är er själs vän och ledare som "talar" i er eller om det är ni själva. — —

En säker, ren, ny känsla, som beledsagar hans "undervisning", kommer dock snart att säga er, att någon "talar" i er med "helgad" stämma: — *genom att omedelbart alstra inre klarhet* — utan det talade språkets ord. — — —

Detta, att ofta helt oförmodat, helt oväntat få mottaga en klar inre upplysning i andliga ting — som vida överglänser allt vad logiskt tänkande vanligtvis skänker oss av "klarhet" — kan ni alltid betrakta som ett säkert tecken på att det är fråga om äkta andlig "undervisning" . . .

Andlig "undervisning" är inte någon "vilja att övertyga" utan ett omedelbart upplysande av det som förut legat i mörker. — — —

Så "talar" en människobroder, som inte längre behöver sända ljudvågor genom luften till kroppens hörselorgan, när han med sin "undervisning" vill nå mottagliga öppna hjärtan, som litar på honom . . .

Kanske ni till en början inte riktigt kan "förstå" allt som på detta sätt sker inom er, ty man kan mycket väl uppfatta något med absolut klarhet utan att vara i stånd att för sig själv tankemässigt förklara det man uppfattat. —

Bibehåll lugnet om så är fallet och "grubbla inte sönder" det som är klart!

Lär er framför allt att *särskilja* den röst som "talar" i er från er uppräorda fantasiers falska "röster"! —

Var nykter och stilla, som om det gällde att iakttaga något *välbekant* inom er.

Den "undervisandes" röst är i början av "vägledningen" lika lågmäld som en ytterst svag tanke, som en knappt märkbar känsla.

Men ledaren i anden säger inte ett enda "ord" på sitt andliga "språk" som inte utstrålar en exakt urskiljbar "*känsla*" av *visshet*, som är svår att beskriva men med all säkerhet genast uppfattas av var och en som upplevt den, om än blott en enda gång . . .

Ingen egen "tanke", även om den är av aldrig så hög art, kan någonsin alstra denna "känsla", som *anden* alstrar, *genom* vilken den *andligt* undervisande verkar. . .

Ju mer *vissheten* växer med vilken ni förstår att *särskilja* hans "röst" från allt som *inte* är av hans väsen, desto klarare kommer den att "tala" i er.

Då skall en dag "*den stora stunden*" komma, då *även ert sista, svaga tvivel* skall lämna er!

Bli inte otåligen, om ni *inte genast* kan uppnå det första av målen!

Ni vet inte, om ni redan är tillräckligt "*mogna*" för att dra

någon nytta av "läran", och här bär *den "undervisande"* ensam ansvar för allt han ger . . .

Till några kommer vissheten *tidigare*, till andra *senare*, men den kommer *säkert*, om ni lugnt anförtrot er åt den andlige "läraren"!

Glöm inte heller att sann "visdom" är: — *insikt i verkligheten*, och att den sanna visdomens lärare bara använder sig av *verkligheten* när de undervisar — den verklighet som inte alls är *det mest komplicerade* i varat utan i sig *det allra enklaste!* — — —

Det finns *tankekrafter* som ständigt försöker *bedra*, därför att de själva bara *lever* på bedrägeri . . .

Den *andligt* undervisande är *fjärran* från deras regioner!

Aldrig skall han heller vittna om något annat för er än *andens* ting, *själens* ting, *evighetens* ting . . .

Genom honom kommer ni att inse *vilka ni är* och vad människan "i sig" — *i verkligheten* — betyder i kosmos!

Om ni *anförtrot* er åt den som "undervisar" er, kommer ni att bli *säkra* precis som *han själv* är säker!

Sin *egen* säkerhet kommer han, den säkre, att överlämna till er. — — —

Men ni bör aldrig ställa *frågor* till ert inre *innan* "visshetens stora stund" kommit.

Om ni ändå gör det kommer ni säkert att duka under för de *bedragande tankekrafterna*. — —

Gör er inte heller någon föreställning om gestalten och karaktären hos den människa, i vilken er andlige lärare framträder här på jorden, och om ni *känner* en människa, som ni vet är enad med anden, tro då inte med detsamma, att det är just *denne, kände* andeenade, som är er andlige lärare! — —

Ni behöver inte veta vem det är ur kretsen av de av *Urljuset Lysande* som andligen undervisar er, och de som vet det kommer inte att tala om det för er . . .

Behärska er *fantasi*, så att den inte leder er med öppna ögon i *virriga drömmars ledband!* — —

Den andlige lärarens utåtriktade liv är hans *egen* angelägenhet, och han vill inte, att man förväxlar *anden* i vilken han verkar med *hans jordiska uppenbarelse*. —

Han vill inte, att hans "lärjungar" skall visa "*personligheten*" en vördnad som bara tillkommer *den andliga kraft*, ur vilken den verkar. — —

Han lär endast ut den "*visdom*", som man kallar "*sanning*" och som uppenbarar sig som *verklighet* för "lärjungarna" . . .

Han lär bara ut den *i anden* — genom andens *kraft*.

Det är därvid klart och tydligt förnimbart för var och en,

som har rätt att undervisa på detta sätt, att *ofullkomligheten i beskrivningen av det evigt verkliga helt och hållet är jordemänniskans verk* — och varje Lysande i Urljuset kommer genast att ”bränna upp” den dyrkan, som man eventuellt visar hans jordiska personlighet, på det eviga altare, som han tjänar såsom en av de utvalda prästerna. — —